

DIN NÄSTA

En tidning från Räddningsmissionen

Nummer 3, 2022

*"Här kan jag ge mina barn
möjligheter jag aldrig fått"*

Loredana kom till Göteborg för ett nytt liv.

● SID 4

*70 år av utmaningar
och framgångar*

Samtal med fyra ledare på Räddningsmissionen.

● SID 11

Aktuellt

Fotograf Camilla Simonsson - www.solidospel.se

Thorsten Wingö
Grundare Räddningsmissionen

LEDARE

Sjuttio

Emil Mattsson
Direktor Räddningsmissionen

Bli månadsgivare

Genom att bli månadsgivare ser du till att största möjliga del av din gåva går direkt till vårt sociala arbete.

Läs mer och anmäl dig som månadsgivare på raddningsmissionen.se/manadsgivare

Bli familjehem

Räddningsmissionen vill skapa goda förutsättningar för barn och ungdomar som är i behov av en trygg uppväxtmiljö. Vi rekryterar, utreder, utbildar och handleder familjehem och jourhem som tar emot ett barn i sitt hem.

Läs mer på raddningsmissionen.se/familjehem

70-års jubileum!

Räddningsmissionen fyller 70 år och det vill vi fira med dig! På scen kommer ni finna Solid Gospel och mycket mer!

Läs mer på raddningsmissionen.se/70ar

1952 - 2022

Sjuttio år av Räddningsmissionen i Göteborg. Sjuttio år av ihärdig kamp för mänsklig värdighet. Sjuttio år av möten med människor i samhällets utkanter. Sjuttio år av engagerade medarbetare och frivilligkrafter. Sjuttio år av att försöka se människors skapandekraft, potential och resurser istället för att offerstämpla. Sjuttio år av att vara ställföreträdande hopp för de som bara ser mörker. Sjuttio års slit med att få ekonomin att gå ihop på sista raden. Sjuttio år av både god samverkan och tuffa konflikter med kommunen. Sjuttio års försök till möten i ögonhöjd.

Så vad har varit Räddningsmissionens största bidrag under dessa år? Arbetet för människor i hemlöshet och social utsatthet? Solrosen, verksamheten för barn med föräldrar i fängelse? LSS-verksamheterna? MatRättsbutikerna som säljer matsvinn till människor i fattigdom? Communityskolan?

I somras läste jag Göran Rosenbergs senaste, boken med den svåra titeln: "Rabbi Marcus Ehrenpreis obesvarade kärlek". En spännande biografi som skildrar den märkliga rabbinen Marcus Ehrenpreis liv. Ehrenpreis föddes i Lemberg, nuvarande Ukraina, levde i en lång rad europeiska länder innan han kom till Stockholm för att bli översterabbin på 1920-talet. När denna rabbin, som då var en av den tidens mest tongivande judiska intellektuella vågade sig på att formulera judendomens viktigaste bidrag till mänskligheten var hans enkla svar: tron att varje människa är skapad till Guds avbild.

Gäller det oss också? Räddningsmissionens kanske största bidrag under dessa sjuttio år är vår människosyn. Varje människa är så mycket mer än bara biologi, så mycket mer än bara det hon kan prestera, så mycket mer än bara hennes

yttre. Du, jag och varje människa vi möter bär Skaparens fingeravtryck i oss. Vi är alla viktiga, värdefulla, okränkbara och oersättliga. Oavsett vem du är, vad du har gjort, vilka omständigheter du har trasslat in dig i så har du Guds stämpel inpräntad i dig. Du är Guds avbild.

Att se människor på det sättet vill vi träna oss i på Räddningsmissionen. Och vi gör det oavsett vad vi själva har för personlig tro. Några av oss är starkt troende, andra inte. Men oavsett vill vi träna blicken och se varje människa som om hon är värdefull och helig. Ibland är detta lätt. Vem har inte mött den där fantastiska människan som fullkomligt strålar av det goda? Men vi har också alla mött människor där det känns svårt, nästan omöjligt, att se gudsligheten. Men även där finns släktskapet med Gud om vi koncentrerar oss på att se det. Det är så vi gör på Räddningsmissionen, tränar oss i den blicken.

Kanske skulle hela vårt samhälle behöva ha mer av de ögonen? För kan man egentligen tala om människovärde och mänskliga rättigheter om allt som finns bara existerar utifrån kosmiska tillfälligheter? En tillvaro utan något som är heligt riskerar att bli en cynisk värld där makt går före rätt och där människor bedöms enbart utifrån vad de presterar. Så låt oss hålla fast vid tron på människan som älskad och värdefull i minst sjuttio år till, vår värld behöver det.

"I'm gonna look twice at you
Until I see the Christ in you
When I'm lookin' through the eyes of love
I'm gonna look twice at you
Until I see the Christ in you"

- The Waterboys 2023

Räddningsmissionen
Första Långgatan 3
413 27 Göteborg
Telefon: 031-712 12 00
E-post: info@raddningsmissionen.se
www.raddningsmissionen.se

Ansvarig utgivare
Emil Mattsson

Redaktör
Sarah Blomén, 0721-45 42 29

Medarbetare i detta nummer
Emil Mattsson, Eva Erlandsson, Sarah Blomén, Sandra Malmtoft, Johanna Olsson, Pernilla Jonsson & Erika Nordbring O'Regan.

Bild omslag
Sandra Malmtoft

Prenumeration
Det kostar inget att få
DIN NÄSTA i brevlådan.
Hjälp oss gärna att sprida tidningen.

Vill du ge en gåva till
Räddningsmissionen?

Postgiro: 90 04 44-1
Bankgiro: 900-4441
Swish: 900 44 41

A close-up portrait of a woman with dark hair, wearing a grey headscarf and a patterned green and black top. She is looking directly at the camera with a slight smile.

”Här kan jag ge mina barn möjligheter jag aldrig fått”

2007 gick Rumänien med i EU. Ungefär ett år senare kommer Loredana till Göteborg med drömmen om ett annat liv. Efter 14 år i Sverige, och minst lika många flyttar, ska familjen snart packa ner sina tillhörigheter i flyttkartonger ytterligare en gång. Förhoppningsvis blir det sista gången på länge.

TEXT: PERNILLA JONSSON / FOTO: SANDRA MALMTOFT

Om Räddningsmissionens Socialt stöd och center

Räddningsmissionens verksamhet Socialt stöd och center välkomnar människor som befinner sig utanför välfärdssystemet och som behöver både akut och långsiktig hjälp. Akuta behov kan exempelvis röra övernattnings, dusch och tvätt. Långsiktig hjälp kan handla om språkkurs och koppling till arbetsmarknaden. I verksamheten fokuserar vi på socialt stöd, bashjälp, samhällsinformation, länkning till hemlandet och stöd i kontakt med myndigheter, sjukvård och skola.

På frågan hur många gånger hon flyttat kan Loredana inte svara. Kanske 10, kanske 20. Det är i alla fall för många för att komma ihåg. Familjen har bott på många ställen och i många former. Som inneboende i lägenheter och villor, i husvagnar och vid ett tillfälle till och med i en bil.

– Det var mitt i vintern och jag minns att det var så kallt. Socialtjänsten hjälpte oss med ett tillfälligt boende, men efter en tid var vi tvungna att flytta. Igen.

2008 är Loredana 20 år gammal och har en treårig dotter, Samira. De bor hemma hos Loredanas mamma i Rumänien medan maken är i Sverige och spelar dragspel för att tjäna pengar. Med en dröm om en annan framtid packar också Loredana väskan och styr kosan mot Sverige. Samira får stanna hemma hos mormor men i Loredanas mage växer lillebror Samir.

Så småningom kommer Samira efter mamma till Sverige. Först bor den lilla familjen på numera nedlagda Meros camping i Askim. En camping som klassats som ovärdigt boende av Göteborgs stad redan 2004. Här bor flera romska familjer men också personer med missbruksproblem och psykisk sjukdom. Situationen blir till slut ohållbar och familjen ger sig av och letar efter en ny plats att bo.

Under första tiden i Sverige försörjer sig Loredana genom att sälja tidningen Faktum och panta burkar. Loredana har aldrig gått i skolan och kan inte läsa eller skriva. Under åren i Sverige har hon främst arbetat med att städa. Hotell, fabrikslokaler och gym. Just nu jobbar hon med att städa privata bostäder. Det är slitigt på kroppen. Axlarna värker efter en dag på jobbet. Men hon trivs med att arbeta, att hålla i gång.

Trots att hennes liv här i Sverige stundtals varit tufft känns Loredana ganska obekymrad. Hon utstrålar lugn och säger ofta att allt ordnar sig. Att det trots allt är bättre här i Sverige jämfört med Rumänien. Här kan hennes yngsta dotter få rätt medicinsk behandling för sin

”

De ger mig också stöd och hopp. Jag behöver aldrig känna mig ensam.

- Loredana om stödet från Räddningsmissionen.

sjukdom. Här finns ett skyddsnet. Här kan hennes barn gå i skolan och lära sig läsa och skriva.

- Jag brukar tänka att Gud älskar mig. Och jag är så tacksam för att jag fått chans till ett annat liv. Och att jag också kan ge mina barn möjligheter jag aldrig fick.

Loredana har ingen annan familj här i Sverige, mamma och syskon är alla kvar i Rumänien. Hon och maken har sedan en tid separerat och Loredana har ensamt ansvar för de tre barnen Samira, Samir och Maria. Men hon har andra viktiga personer runt sig, som Ulrika och Eva från Räddningsmissionen.

- Eva och Ulrika har hjälpt mig och barnen så mycket. Ibland med praktiska eller akuta saker som kläder, mat och någonstans att bo. Och med att läsa och fylla i papper från olika myndigheter. Men de ger mig också stöd och hopp. Jag behöver aldrig känna mig ensam.

En annan viktig person är Ulf från kyrkan i Alingsås.

Ulf, han är otrolig, han har nästan blivit som en extraförälder till barnen. Han ställer upp och hjälper oss men kräver aldrig något tillbaka. Ulrika, Eva och Ulf är tre mycket viktiga personer i mitt liv, jag hade inte klarat mig utan dem.

Det har blivit dags att hämta yngsta dottern på förskolan. I sommar ska hela familjen åka ner till Rumänien. Men först ska de flytta. Igen. Loredana har fått tag i ett andrahandskontrakt som sträcker sig över ett helt år. Med lite tur kan det finnas chans till ytterligare förlängning.

- Det är en trea, vi har aldrig bött så stort. Vi är vana att sitta på golvet och äta och sova på madrasser. Nu kan vi sitta tillsammans i köket. Och sova på riktiga sängar. Det är nästan så jag inte vågar tro att det är sant.

KRÖNIKA

Eva Erlandsson

Eva Erlandsson
Pastor och verksamhetsledare
för Gatukyrkan

Blad

Det var en stekhet sommar. Jag var på väg till en urn-sättning. Det är när askan från en avliden till sist ska hamna i jorden, något som kan ske en tid efter begravningen. Spårvagnen var inställd och jag skulle bli sen. Det kändes inte bra. Jag hade tänkt ordna med lite blommor på vägen. Det skulle jag inte hinna.

Jag hade känt mannen som nu var död. Som så ofta var det inte enkelt med de anhörigas relationer och begravningen. Vilka var egentligen hans närmaste? De vuxna barnen som han kanske inte sett på många år? Syskonen som försökt ställa upp ett antal gånger men som så småningom gav upp? Eller sambon som han delat de sista åren av sitt liv med men som de andra aldrig träffat?

Till sist blev det bestämt att urn-sättningen skulle sambon få ha helt själv. Där skulle jag leda en liten avskedsakt.

Jag var framme fem över utsatt tid. Utan blommor, så jag tog några blad från det närmsta trädet. Det fick duga. Begravningsentreprenören, sambon och en väninna stod och väntade.

Jag sjöng en sång, läste ett bibelord och sa några ord om den döde. Urnan sänktes ner och sedan la vi alla ett blad runt. Det kändes värdigt. Vi bad tillsammans. Om försoning mellan människor

och för hjälp i sorgen. Vi tackade för ett liv som innehållit både ljus och mörker. Tårar föll. Det blev en stilla stund, en helig stund, mitt i den brusande staden.

Senare på kvällen läste jag om träd på kyrkogårdar. Från 1800-talet har så kallade sorgträd planterats på många håll. Ofta med nedhängande grenar som symboliserar sorgen, tårarna som rinner och ryggen som tyngs. Bladen vi hade tagit var från ett sådant träd.

Ibland får jag frågor om resultaten i vårt arbete. Händer det ofta att det vänder helt för folk i hemlöshet och missbruk?

Svaret är att det händer absolut. Men för alla dem som det aldrig går särskilt bra för, för dem finns vi också. Som medmänniskor, med frukostar, soppmässor och samtal. Genom ofta svåra liv och ibland även när döden har kommit.

Att någon ordnar en värdig avskedsakt och att det finns människor som bryr sig om och sörjer. Det gör skillnad. Också när det inte har beställts några stora blomsterkransar.

Det kan bli minst lika fint med ett blad från ett sorgträd.

TEXT: JOHANNA OLSSON / FOTO: SANDRA MALMTOFT

Socialarbetare ser tillbaka – på situationen för samhällets mest utsatta

En genuin kärlek till sina medmänniskor och en enorm envishet. Det säger kollegorna Annica och Per-Inge är det som gjort att de år efter år orkat kämpa för samhällets utsatta – trots att förutsättningarna snarare blivit sämre än bättre.

Per-Inge & Annica började båda jobba på Räddningsmissionen under 80-talet. Tillsammans har de jobbat 60 år inom organisationen.

Redan innan Per-Inge kliver innanför dörrarna till Räddningsmissionens Frukostcafé i Vasastan fångas han i en kram. Väl inne kommer han inte många meter innan han hejdas igen. Någon vill prata, kolla läget, eller som utanför dörren – kramas.

Per-Inge jobbade på Räddningsmissionen i 25 år. Men frågan är om han verkligen slutat? Själv bara ler han sitt omisskännliga leende och rycker på axlarna.

– Det är svårt att sluta, det har jag märkt. Efter jag gick i pension så började jag dyka upp här som volontär. Det gick inte att helt klippa bandet.

Idag är han här för att träffa sin gamla kollega Annica, för att tillsammans blicka tillbaka på tiden med socialt arbete med Räddningsmissionen som uppdragsgivare. I år firar organisationen 70 år. Riktigt så länge har de båda inte varit med, men nästan, om man slår ihop deras år.

Annica började redan 1987 och har i år jobbat 35 år med utsatta människor. Och trots att hon snart fyller 65 år har hon inga direkta planer på att sluta.

– Jag fortsätter gärna några år till, så länge jag är frisk och orkar.

Det blir snabbt uppenbart att de

delar samma engagemang. Det här är inget jobb, det är ett sätt att leva. Ett sätt att förhålla sig till människor, till samhället och till sin egen spegelbild. Vem vill jag vara? Vad vill jag bidra med? Annica kommer från ett hem där hennes pappa alltid engagerat sig för personer med missbruk. Efter några år inom barnomsorgen kände hon en inre längtan efter att göra något annat.

” Det är svårt att sluta, det har jag märkt. Efter jag gick i pension så började jag dyka upp här som volontär.

– I mitt hem där jag växte upp har det alltid kommit och gått människor med olika problem. Jag är inte så förvånad att det var här jag hamnade yrkesmässigt, säger Annica.

Per-Inge har en annan resa bakom sig. Efter 25 år som fiskare var det dags för något annat. När han fick veta att Räddningsmissionen skulle flytta och växa såg han en möjlighet.

– Hade jag fått börja om idag, och göra andra val, hade jag utbildat mig. Jag har lärt mig otroligt mycket under

åren här och gått många utbildningar men jag hade gärna fördjupat mig tidigare. Med rätt utbildning kanske jag hade kunnat göra ännu mer.

Per-Inge och Annica lärde känna varandra när de jobbade på varsin våning, i det hus där de träffas idag. De jobbade med boende som hade missbruksproblem eller det som vi idag kallar samsjuklighet, det vill säga personer drabbade av både missbruk och psykisk sjukdom.

Per-Inge beskriver en tid där allt var möjligt. Där allt inte var så hårt reglerat och där det fanns ett stort personligt utrymme att vara med och forma verksamheten. Annica håller med. De båda enas också om att det var på gott och ont. En positiv del var att engagemanget kunde gå utanför ramarna.

Men det fanns nackdelar också.

– Det kunde vara lite vilda västern, inte minst här nere, innan vi hittat formerna för hur vi skulle jobba, berättar Per-Inge och nickar leende mot Frukostcaféet.

Han var en av initiativtagarna till Frukostcaféet. Han kände att Räddningsmissionen måste göra något för människor i hemlöshet i Göteborg, vilket han också sa till den dåvarande direktorn, som i sin tur lyssnade.

Per-Inge och Annica lärde känna varandra när de jobbade på varsin våning, i det hus där de träffas idag.

Både Annica och Per-Inge hamnade på det nyöppnade Frukostcaféet, under en period, men sen följde många år som fältarbetare i staden. Intensiva, roliga men stundtals tunga år.

Men även om det var tufft var det inte som idag. De säger båda att det blivit mer vapen och mer våld. Annica säger att det också är mer och fler droger idag, inte sällan blandmissbruk. Många olika kemiska substanser där det är svårt att veta hur människor ska reagera. Hon minns bland annat när GHB kom.

– Det är en väldigt otäck drog, så svårt att dosera. Jag minns att flera dog.

Annica tystnar en stund, tar ett djupt andetag och tittar ut mot Vasagatan. Hon är beskriver en svårare situation generellt för samhällets utsatta. Inte minst för de psykiskt sjuka.

– Tyvärr är det inte lika lätt att få hjälp idag, varken av sjukvården eller av socialtjänsten. Jag ser att varje socialsekreterare har så många fler klienter idag. Förr kunde vi ha en nära relation till socialsekreterarna, men det hinner de inte idag.

Att jobba med dem som har det svårast – och samtidigt se att de får det allt svårare. Hur orkar man? Även här är de två tidigare kollegorna samstämmiga. Även om många de träffat aldrig tagit sig ur sitt missbruk så finns det dem som det gått bra för. Som tagit sig vidare och fått rätsida på sitt liv.

” Tyvärr är det inte lika lätt att få hjälp idag, varken av sjukvården eller av socialtjänsten.

– Det räcker att det är en som gör en resa åt rätt håll för att det ska vara värt det, säger Per-Inge.

Annica lyfter också det genuina i engagemanget, att det handlar om att älska sin nästa, oavsett vilken situation personen hamnat i.

– Vi älskar de här människorna. När man känner så stor kärlek får man också väldigt mycket tillbaka.

Med tanke på hur de känner för de människor de mött är det inte

förvånande att de tittar på varandra utan att riktigt svara på frågan om hur man i deras roll skiljer på privatliv och yrkesliv. Sanningen är, säger de, att de inte alltid lyckats med det. Men att de har blivit bättre.

– Jag tror att det faktiskt varit det som gjort att vi kommit nära och fått förtroenden, att vi bjudit på oss själva, säger Annica.

Det är ett sätt att visa att man är människa menar Per-Inge. Som att det aldrig varit en hemlighet att han inte är någon vidare bilförare.

– ”Nej, är det du som kör? Finns det ingen annan?” Så sa de alltid när jag satt vid ratten, säger Per-Inge och skrattar.

Trots att många år och många begravningar passerat är både Per-Inge och Annica hoppfulla. När de blickar bakåt ser de i första hand ljusa minnen och känner tacksamhet över att ha fått vara med och bidra.

– Ingen kan göra allt, men vår hjälp är en pusselbit. Ibland till och med den där sista pusselbiten när allt faller på plats, säger Per-Inge.

Bosse Eriksson
Arbetade på Räddningsmissionen 1987-2004 och blev sedan pensionär. Ägnar sig idag mest åt familjen och Saronförsamlingen.

Karl-Erik Ängerheim
Arbetade på Räddningsmissionen 1997-2006 och blev sedan chef inom kriminalvården. Är idag pensionär samt engagerad inom Equmeniakyrkan.

Anna Lönn Lundbäck
Arbetade på Räddningsmissionen 2003-2011 och gick vidare till hyresgästföreningen. Arbetar idag som regionchef Väst på Byggföretagen samt är ordförande för Erikshjälpen.

Emil Mattsson
Kom från en rektorstjänst på Mikael Elias gymnasium 2012 och arbetar sedan dess som direktor på Räddningsmissionen.

70 år av utmaningar och framgångar

Räddningsmissionen fyller 70 år! Med anledning av det bjöd vi efter stängningsdags in några tidigare ledare och direktorer tillsammans med vår nuvarande direktor, till vårt Frukostcafé. Över en kopp kaffe blev det ett intressant samtal och kärt återseende. Tillsammans spänner de över 35 år av ledarskap på Räddningsmissionen. ▶

TEXT: EVA ERLANDSSON / FOTO: PERNILLA JONSSON

Samtalet ägde rum på Räddningsmissionens Frukostcafé för människor i hemlöshet och social utsatthet.

”Oj, vilken känsla. Det var ett tag sedan man var här”.

”Tänk vad många morgonböner vi har bett i det här rummet!”

Bosse Eriksson, Karl-Erik Ängerheim, Anna Lönn Lundbäck och Emil Mattsson sätter sig runt bordet. Några timmar tidigare har caféet varit fullt av människor i social utsatthet. Frukost serverades och folk fick hjälp med olika saker. Så som det har skett i så många år.

”Där borta bakom köket hade jag mitt kontor, allt var ju samlat i början. Vi satt vägg i vägg med Frukostcaféet”, säger Bosse.

Stolta stunder

När jag frågar efter saker som de är extra stolta över från sin tid som ledare på Räddningsmissionen fylls rummet av entusiasm.

”Vi kom till just den här fastigheten 1987 och skulle fylla den med boenden. Jag fick anställa personal, samarbeta med kommunen om avtal och vilka målgrupper vi skulle vända oss till. Vilken utmaning och så spännande! Visst hade jag erfarenhet,

men det här var något helt annat”, beskriver Bosse.

”Det var roligt att Räddningsmissionen växte så mycket. Samtidigt gällde det att hålla balansen i det och satsa på rätt saker. Jag minns när de ringde från Kriminalvården och sa att Odd Fellow ville satsa 30 000 kr på något för barn som har föräldrar i fängelse. Trodde vi att vi kunde göra något? Vi tackade ja till pengarna och utmaningen. Tänk att vi vågade! Det var det som sedan blev Solrosen, en erkänd och omfattande verksamhet som är till stor hjälp för barn och anhöriga till intagna i Kriminalvården. Idag är de 10 anställda har jag förstått”, berättar Karl-Erik

”Det finns mycket. Att vi startade Lisagården är jag till exempel stolt över. Det var ett kvinnoboende på Hisingen. Jag minns intervjuerna med några av dem vi anställde. Det blev en bra stämning där, det vi brukar kalla RM-anda”, berättar Anna.

”Att få vara med och starta nya saker är fantastiskt. MatRätt,

Communityskolan, Gatukyrkan och mycket annat. Börjar man rabbla upp saker så missar man alltid något. Men vi vill göra skillnad och växa i det vi kan göra riktigt bra. Det är jag stolt över”, berättar Emil.

” Jag blev så arg att jag skrev till Länsrätten. De gick på vår linje och gav kommunen bakläxa så hon fick stanna. Det kändes fint.

”Det kan också handla om enskilda människor vi mött”, inflikar Bosse. ”Jag minns en kvinna som hörde hemma i en kranskommun. Hon hade mycket stora svårigheter men det fungerade bra på vårt boende. Plötsligt drog kommunen in hennes rättighet till att vara kvar hos oss. Jag blev så arg att jag skrev till Länsrätten. De gick på vår linje och gav kommunen bakläxa så hon fick stanna. Det kändes fint”.

Utmaningar

När jag frågar om utmaningar i uppdraget blir stämningen mer allvarig. Samtliga säger att de legat vakna på nätterna och undrat om just man själv kommer att bli den siste direktorn på Räddningsmissionen. Den som var ledare när inte ekonomin höll längre.

Även dilemman kring att fatta tråkiga beslut nämns.

”Det är tufft när man måste lägga ner saker som är bra och fatta beslut som drabbar enskilda människor. Vi vill ju mötas i ögonhöjd, och ha Jesus som förebild. Samtidigt kan man inte riskera hela organisationens överlevnad för att behålla ett boende som inte får tillräcklig beläggning”, beskriver Emil och Anna.

Att göra rätt saker är en fråga som både är en utmaning och det mest givande med uppdraget. Runt bordet pratas om att inte springa på alla bollar som är möjliga. Det finns alltid stora behov, många goda krafter och idéer. Samtidigt ska det inte bli alltför sårbart och spretigt.

”Om kommunen ber om hjälp med något behöver man veta att det finns en långsiktig hållbarhet i det. Där blev vi lite brända ibland”, påpekar Karl-Erik.

Relationen till media och att få publicitet kan vara en annan utmaning.

”En gång fick vi hård kritik av Uppdrag Granskning, berättar Anna.

Ibland kan man av integritetsskäl inte riktigt svara på vad som hänt. Det kan vara utsatta människor som mår väldigt dåligt och som har varit inblandade i något. Jag säger inte att vi var perfekta i allt, men att bli oskyldigt anklagad och inte få lov att förklara. Det var tufft!”

Tankar framåt

Nu fyller Räddningsmissionen 70 år. Vilka råd vill ni skicka med in i framtiden?

”Samverka mycket. Med det offentliga, företag och andra organisationer. Ta vara på huvudmännen, försök att få med dem. Vi jobbade mycket med det på min tid och jag tror att det är bättre engagemang bland dem idag. Det där med värdegrunden och rötterna är jätteviktigt”, säger Karl-Erik

”Var inte bara händer och fötter för att hjälpa människor. Ett minst lika viktigt uppdrag är att vara röstbärare”, fortsätter Anna. ”Satsa på det! Ni har direktkontakt med så många utsatta människor. Skriv och berätta! Genom det kan ni också göra mycket skillnad!”

”Jag tror det vore bra om huvudkontoret låg närmare verksamheten. Jag förstår om det är svårt nu när ni är så många. Men det gör något med en. I övrigt är jag glad för dig Emil och önskar dig lycka till i ditt uppdrag. Det var jätteroligt att komma hit”, avrundar Bosse.

Vi avslutar med att be tillsammans. Vi tackar Gud för

Räddningsmissionen. Vi ber om nåd, klokhet och välsignelse över det som ligger framför. Och vi ber för varandra, för det vi var och en står i idag.

När vi skiljs känns det som om jag har fått vara med om något stort. Det är så sällan vi stannar upp och tänker i lite längre linjer. Räddningsmissionen är mycket hjärta, vilja och engagemang. Men såklart också avtal, insamlingar och fastigheter.

På vägen ut säger någon:

”Det var fint att ses. Men jag minns det här rummet som större. Den här väggen tror jag inte fanns, eller gjorde den det?”

70 år

Räddningsmissionens historia tar sin början på kajerna i Göteborgs hamn i början av 1900-talet. 1952 bildades Stiftelsen Hjälp åt Hemlösa - Räddningsmissionen av vår grundare Thorsten Wingö.

Idag har Räddningsmissionen ett 30-tal verksamheter och cirka 170 anställda. Arbetet för människor i utsatthet har breddats och idag driver vi bland annat även Communityskolan, MatRätt och LSS-verksamhet.

TACK FÖRETAGSVÄNNER!

Att arbeta med social hållbarhet blir viktigare och viktigare för alla företag. Ett företagsengagemang är också ett bra sätt att samla anställda kring en gemensam fråga. Som företagsvän kan man skänka pengar eller varor, eller bidra med sin kompetens eller tid.

STRATEGISKA PARTNERS

FÖRETAGSVÄNNER GULD

Akuro AB
Appva
Beiersdorf
Bra Bygg AB
Brightvision AB
Cellmark
Gymkompaniet
Göteborgs Hamn AB
Husvärden
Interterminals
Media Konsult
Metabolt Center
Olbers Förvaltnings AB
StayHard
Wallstreet

FÖRETAGSVÄNNER SILVER

Amring AB
BBO Sweden AB
Borås Djurpark
Computime Electronics AB
Donsötank
Ektank AB
Furetank rederi AB
Kjellberg & Möller AB
Klädesholmen Seafood
Lindfors Arkitektkontor AB
Lindome Second Hand
Luxlight AB
Markera Mark AB
Platzer Fastigheter AB
REACHLOG AB
Rulla Vagn
Sileo Kapital AB
Skyltmax
Tingstad AB
TopLine
Understandit
Vinga Ship Management

FÖRETAGSVÄNNER BRONS

AB Robert Lidbeck & Co
AB Anders Westerlind
Beslagskonsult AB
Betongkonsulten AB
Coldforce AB
Conmore
Danshomens Småbåtshamn
Densify AB
Development Partner
EcoOnline AB
Erkesby Consulting AB
Erséus Arkitekter AB
FAB Agency
Ferm & Lundberg AB
Forsler Holdning AB
Global Business Gate
Fab Agency
Gårdhagen Akustik
Hansen
Havsstenssunds Ostron AB
Imateach Marin & Industri AB
Järnartiklar AB
LPE Sverige AB
Lundin Revisionsbyrå
Newbody
Nordstan
NORMA Advokater

Proprius Förvaltning AB
Redovisningsbyrå Öckerö AB
Robert Lidbeck & Co
Rotary Gamlestan
Rotary Örgryte
Slottskogens Hostel
Spik Studios
Svenska Orientlinien
Taltrasten AB
Terntank
TMP
Tony's Restaurang
Tuve Bygg
UEB Fastigheter
Zitac Consulting AB
Örgryte Industri AB

MATRÄTTS FÖRETAGSVÄNNER

Almondy
Aviko Norden Foodservice
BIC
Cederleüfs & Svenheimers Bageri
Comfort Living Göteborg AB
Dagab
DFDS Logistics
Essity
Fazer
Findus
First Class Brands of Sweden AB
Frigoscandia
Gastro Import AB
Gröna Gårdar
Göteborgs Fryshus
Hemköp Frölunda Torg
ICA E-handelslager
Innocentdrinks
Lohilo Foods AB
Lovisberg Råsaft
Kavall
Laziz Bröd
Liba Bröd
Liseberg AB
Malte Gustavsson frukt och grönt
Mars Sverige
Martin & Servera
MaxoMorra
Menigo
Mr. Cake
Oatly
Orkla
Polfärskt
Pågen
Santa Maria
Snabbgross Partihallarna
Spendrups
Tage Lindblom
Tingstad
Triumf Glass
Upfield
Willys Sisjön
Zeta

BLI FÖRETAGSVÄN!

Är du intresserad av ett samarbete och vill ha mer info om vad det innebär att bli företagsvän till Räddningsmissionen?

Kontakta Johanna Salenfalk
johanna.salenfalk@
raddningsmissionen.se
0721-454228

Ge en gåva till framtiden

Ett enkelt sätt att hjälpa fler människor i utsatthet är att inkludera Räddningsmissionen i ditt testamente. Beställ vår kostnadsfria informationsfolder genom att skicka in talongen.

Du kan också läsa mer på raddningsmissionen.se/testamente

Förnamn & efternamn

Gatuadress

Postnummer

Postort

E-post (valfritt)

Posta talongen till Första Långgatan 3, 413 27 Göteborg. Skriv koden FRISVAR, 204 638 99 på kuvertet, så står Räddningsmissionen för portot.

Räddningsmissionen sparar de uppgifter du lämnar. Dina uppgifter kan användas för att återkoppla till dig. Läs mer om vår behandling av dina personuppgifter på: raddningsmissionen.se/personuppgifter

A photograph of two women laughing joyfully in a hallway. The woman on the left has blonde hair and wears glasses and a dark jacket. The woman on the right has dark hair and wears a dark hoodie. Orange triangular bunting is strung across the top of the frame. The background is a blurred hallway with lights.

Räddningsmissionen fyller 70 år!

Vill du uppmärksamma vår födelsedag? Swisha en födelsedagsgåva och stötta vårt arbete för människor i utsatthet. Tillsammans kan vi uppfylla vår högsta önskan:
En stad där ingen lämnas utanför.

Swisha en födelsedagsgåva till 900 44 41.

Tack för din gåva!

Räddningsmissionen